

Arrest

nr. 180 028 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 april 2014 een tweede aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 januari 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.04.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 2009 in België te verblijven. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). Bovendien werd hem op 03.05.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Verzoeker haalt aan dat zijn zus legaal in België verblijft en dat hij financieel volledig afhankelijk is van haar. Wat de afstamming betreft, deze wordt niet bewezen en aldus kan dit argument niet weerhouden worden. Wat de bewering betreft afhankelijk te zijn van zijn zus, hiervan worden geen bewijzen voorgelegd. Bovendien toont hij niet aan waarom deze bewering hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Hij kan een beroep doen op de financiële steun van zijn zus teneinde de terugkeer mogelijk te maken.

Verder wordt er aangehaald dat hij geen opvang meer heeft in Turkije. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Verder haalt betrokkene aan geïntegreerd te zijn. Omstandigheden die betrekking hebben op de integratie betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)

Verzoeker haalt aan werkwilleg te zijn. Hij is echter niet in het bezit van de vereiste arbeidskaart om in België betaalde arbeid te mogen verrichten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zouden zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene zijn aanvraag dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland is enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

1.3. Eveneens op 20 januari 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): Aankomstverklaring verstrekt sedert 28.06.2009

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 08.04.2013, hem betekend op 03.05.2013”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij kan in haar nota niet dienstig opwerpen dat de twee bestreden beslissingen niet op ontvankelijke wijze in hetzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten omdat ze niet verknocht zijn. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). In casu is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet is geschaad. Het niet onderzoeken van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten louter en alleen wegens een gebrek aan samenhang zou bovendien een procedurele barrière opwerpen inzake de beoordeling van een grief gestoeld op artikel 8 van het EVRM, wat strijdig is met artikel 13 van datzelfde verdrag (cf. punt 2.2).

De eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden verworpen.

2.2. Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten naar het oordeel van de verwerende partij werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt immers verwezen naar *“[...] meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag [...]”*. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. Deze grief dient door de Raad te worden onderzocht en verwerende partij kan in haar nota niet dienstig vooruit lopen op dit onderzoek en tot de onontvankelijkheid van het beroep besluiten op grond van de overweging dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt.

De tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. Verzoeker werpt een enig middel op dat hij als volgt omschrijft:

“• La violation de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, notamment en ses articles 9bis, 62;
• La violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales;
• La violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment en ses articles 2 et 3;
• De l'erreur manifeste d'appréciation ;
• De la violation du principe de motivation matérielle des actes administratifs, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles et du principe selon lequel l'administration doit statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments de la cause ;”

Verzoeker betoogt als volgt:

“EN CE QUE la partie adverse estime que la partie requérante ne démontre pas qu'il lui serait particulièrement difficile ou impossible de rentrer en Turquie afin d'introduire sa demande de régularisation ;

QU'elle considère que la présence de sa soeur en Belgique ne l'empêche pas de rentrer temporairement en Turquie, le temps de se conformer à la législation belge ;

Enfin, elle constate que la partie requérante invoque la durée de son séjour sur le territoire et son intégration. Elle estime toutefois que ces éléments ne constituent pas une circonstance exceptionnelle puisque ces attachés et ce séjour ont été tissés dans une situation irrégulière, de sorte que la partie requérante ne pouvait ignorer la précarité qui en découlait;

ALORS QU' il est unanimement reconnu par la jurisprudence et par la doctrine que les « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers « ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celle qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays ou il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (voir notamment, C.E, 20 juin, arrêt n° 88.076, ainsi que les références de K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, Bruxelles, 2009, p. 38);

Que dès lors, ces « circonstances exceptionnelles » visent à la fois des cas où il serait impossible aux demandeurs de régularisation d'introduire une demande dans leur pays d'origine mais aussi les cas où le retour dans le pays d'origine serait rendu particulièrement difficile ;

Que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger (Conseil d'Etat arrêt n°100.223 du 24.10.2001). L'intéressée doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (Conseil d'Etat n° 112.863 du 26.11.2002) ;

Qu'en l'espèce, force est de constater que la partie adverse se bornent à répéter l'un à la suite de l'autre les éléments invoqués par la partie requérante à titre de circonstances exceptionnelles dans sa demande en les accompagnant de l'un ou l'autre commentaire de contexte, à la suite de quoi elle en conclut directement, sans explication, qu'ils ne constituent pas des circonstances exceptionnelles parce qu'ils ont été développés alors qu'elle se trouvait en séjour illégal sur le territoire, et donc, en connaissance de cause ;

Qu'elle n'examine par les éléments particuliers qui entourent la situation de la partie requérante à la fois de manière individuelle et dans leur globalité à savoir la présence sur le territoire de sa soeur ;

Que contextualiser ces éléments de fait, juridiquement par exemple, mais sans prendre en compte leur spécificité propre comme la partie adverse le fait ne suffit pas à motiver formellement la décision prise et procédé d'une erreur manifeste d'appréciation;

Que l'administration doit prendre en considération tous les éléments du dossier et que les énumérer sans expliquer en quoi ils ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ne suffit pas à la partie adverse pour remplir son obligation de motivation formelle des actes administratifs ;

Que force est de constater que la motivation de la partie adverse est à cet égard totalement stéréotypée ;

ET ALORS QUE l'autorité compétente, pour prendre la décision querellée, était tenue de procéder à un examen de la situation privée et familiale de la partie requérante afin de s'assurer notamment de la compatibilité de sa décision avec l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

Qu'il ne ressort absolument pas de la motivation de sa décision que la partie adverse ait prise en considération la situation personnelle familiale de la partie requérante quand elle a examiné sa décision au regard de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

Que sa motivation à cet égard est totalement stéréotypée. la partie adverse se bornant à déclarer que, de manière générale, que la présence de sa soeur ne l'empêche pas de rentrer temporairement dans son pays pour introduire sa demande de visa long séjour ;

Que partant, la partie adverse ne motive pas sa décision au regard de l'article 8 de la CEDH et n'examine pas en quoi ce retour ne constitue pas une ingérence disproportionnée dans son droit au respect vie privée et familiale ;

Que l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales constitue « d'abord une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens interpersonnels étroits »;

Que l'intégration est également protégée par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales au titre de vie privée, concept défini très largement par la Cour européenne des droits de l'homme : « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » ;

Que par ailleurs, l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui a toujours été pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question;

Que la vie familiale du requérant avec sa soeur est établie tout comme la vie privée qui découle de son intégration sur le territoire ;

Que l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales est rédigé comme suit:

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que

« Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est la une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, latridis c. Grèce [GCJ, no 31107/96, §58, CEDli 1999-11). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers fait application de manière constante de ce principe et juge que :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. »

Que la partie adverse devait, dès lors, établir une balance des intérêts en présence et expliquer concrètement en quoi la vie privée et familiale de la partie requérante en particulier ne se devait pas de recevoir la protection prévue par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et non se contenter de se retrancher derrière la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, qui, rappelons-le, ne supprime pas la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

Qu'en effet, comme l'enseigne la Cour Européenne des Droits de l'Homme à travers sa jurisprudence relative au droit au respect à la vie privée et familiale tel que consacré par son article 8 :

« Dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. (...)

Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000). Un autre point important est celui de savoir si la vie familiale en cause s'est développée à une époque où les personnes concernées savaient que la situation au regard des règles d'immigration de l'une d'elles était telle qu'il était clair immédiatement que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire. »(CEDH, arrêt 50435/99 du 31 janvier 2006, Affaire Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, §38, 39)

Qu'il découle de cette jurisprudence que, nonobstant la différence entre l'obligation qui incombe à l'Etat de ne pas s'ingérer dans la vie privée et familiale d'un individu (avec les exceptions prévues au paragraphe 2 de l'article 8) et l'obligation positive qui impose à l'Etat d'agir pour assurer le respect au droit à la vie privée et familiale, une analyse de la proportionnalité de la décision doit être conduite, dans les deux cas, au regard du droit à la vie privée et familiale des requérants ;

Que lorsqu'il n'y a pas ingérence comme votre Conseil le jugera très certainement dans le cas d'espèce conformément à sa jurisprudence constante, la Cour EDH considère qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38) ;

Que cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence et que s'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, elle viole l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales si elle ne s'y soumet pas (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, §37);

Que dans le cas d'espèce, il ne ressort pas de la décision attaquée que la partie adverse ait pris en compte les différents éléments de la vie privée et familiale du requérant dont pourtant elle avait connaissance pour les mettre en balance avec les intérêts de la communauté dans son ensemble ;

Qu'en outre, la vie privée et familiale de la partie requérante n'est nullement conditionnée par un séjour légal sur le territoire comme l'affirme la partie adverse ! Selon elle, les éléments invoqués par la partie requérante tels que la longueur de son séjour sur le territoire et son intégration qui sont protégés par l'article 8 de la Convention EDH ne constituent pas des circonstances exceptionnelles puisque la partie requérante était en séjour illégal!

Que le Conseil du Contentieux des Etrangers a récemment rappelé que « l'illégalité du séjour ne constitue pas en soi un obstacle à l'introduction d'une demande de séjour sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, sous peine de vider cette disposition de sa substance, dans la mesure où elle vise à permettre à un étranger en séjour irrégulier d'obtenir une autorisation de séjour de plus de trois mois» ;

Que la motivation de la partie adverse est stéréotypée et pourrait s'appliquer à n'importe quelle demande de régularisation introduite sur base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre;

Que la partie adverse s'est contentée d'une motivation stéréotypée en ne procédant pas à la mise en balance des intérêts propres des requérants avec les intérêts de l'Etat quant à leur vie privée et familiale;

Qu'elle déclare de manière générale et péremptoire que le fait d'exiger de la partie requérante qu'elle retourne dans son pays d'origine pour introduire sa demande de régularisation ne constitue pas une violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, puisqu'elle est délibérément restée en séjour illégal sur le territoire et qu'il s'agit donc d'une obligation inhérente à son comportement;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p65).

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933).

Qu'une règle « impose à l'administration d'avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision » (CE, arrêt n°19.218 du 27 octobre 1978, Schmitz ; M. Leroy, Contentieux administratif, 3ème édition, Bruxelles, Bruylant, 2004, p. 445).

Qu'il en ressort que la partie adverse a violé son obligation formelle de motivation ;

Que, partant, la partie adverse a violé l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et l'article 22 de la Constitution ainsi que les dispositions visées au moyen;

EN TELLE SORTE QUE les actes attaqués doivent être annulés et entre-temps suspendu.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De bestreden beslissingen bevatten duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunen. Verzoeker kan in zijn verzoekschrift bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden zomaar zonder uitleg opzij schuift of ze louter zou opsommen, aangezien de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing voor elke omstandigheid duidelijk motiveert waarom ze niet kan worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. De verwerende partij doet meer dan verwijzen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert wel degelijk aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker kan voorts de motivering die kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing niet dienstig gaan verenigen tot *“Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.”*

3.4. Verzoeker toont met bovenvermeld betoog noch met zijn theoretisch betoog en zijn verwijzing naar rechtspraak inzake de formele motiveringsplicht aan dat deze in concreto geschonden werd door de bestreden beslissingen.

3.5. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen en waarin wordt gesteld dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan. Het middel dient derhalve verder te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.7. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.8. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.9. Met zijn theoretische uiteenzetting over het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in concreto dit begrip op een andere wijze heeft ingevuld dan zoals verzoeker het schetst in zijn verzoekschrift derwijze dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker kan gelet op de motivering, *“Verzoeker haalt aan dat zijn zus legaal in België verblijft en dat hij financieel volledig afhankelijk is van haar. Wat de afstamming betreft, deze wordt niet bewezen en aldus kan dit argument niet weerhouden worden. Wat de bewering betreft afhankelijk te zijn van zijn zus, hiervan worden geen bewijzen voorgelegd. Bovendien toont hij niet aan waarom deze bewering hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Hij kan een beroep doen op de financiële steun van zijn zus teneinde de terugkeer mogelijk te maken.”* bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met het door hem opgeworpen argument inzake de aanwezigheid van zijn zus in België. Met zijn algemeen betoog dat geen rekening zou zijn gehouden met de context en de specificiteit van de aangehaalde elementen en dat de elementen niet alleen op individuele wijze mogen worden bekeken maar ook in hun globaliteit, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of bepaalde gegevens over het hoofd heeft gezien.

3.11. Verzoeker hekelt het feit dat de verwerende partij geen afweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, gelet op de aanwezigheid van zijn zus in België, maar hij kan een dergelijke verwachting slechts koesteren voor zover hij aantoonst dat hij met zijn zus een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van dit verdragsartikel, quod non in casu. De eerste bestreden beslissing stelt in eerste instantie *“Wat de afstamming betreft, deze wordt niet bewezen en aldus kan dit argument niet weerhouden worden.”* Verzoeker brengt hiertegen niets in concreto in. Noch bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, noch bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een bewijs hiervan. Verzoeker brengt bovendien evenmin iets in tegen de eerste bestreden beslissing waar deze stelt, *“Wat de bewering betreft afhankelijk te zijn van zijn zus, hiervan worden geen bewijzen voorgelegd.”* Ook hier dient de Raad vast te stellen dat verzoeker noch bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, noch bij zijn verzoekschrift een bewijs hiervan voegt. Deze kwestie is nochtans relevant in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker is een volwassen man van 38 jaar en zijn zus zou, blijkens zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag, 45 jaar zijn. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Vermits dit alles niet voorlag diende de verwerende partij niet verder te motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM en kan de Raad geen schending van dit artikel weerhouden. Verzoekers theoretisch exposé in zijn verzoekschrift waarbij hij verwijst naar allerhande rechtspraak alsook zijn overtuiging dat er wel degelijk sprake is van een familiaal leven met zijn zus doet hieraan geen afbreuk.

3.12. Verzoekers in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag aangehaalde integratie wordt niet weerhouden door de verwerende partij, niet omdat hij op illegale wijze in het Rijk heeft verbleven, maar wel omdat *“Omstandigheden die betrekking hebben op de integratie betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769).”* Deze motivering is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers in het aangehaalde arrest *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet in concreto aan dat zich in zijn geval een andere beoordeling opdringt.

3.13. De bindingen met België die verzoeker heeft ontwikkeld vanaf zijn aankomst in 2009 worden niet nader geconcretiseerd in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en worden algemeen omschreven als een integratiewil die zal worden bevestigd door een sociaal-economisch onderzoek. Er is geen sprake van

zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoekers privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA